

Haló, haló, je tady ještě někdo, kdo se sem chodí koukat? Sem, jako do Hrubek? Milí moji čtenáři, omlouvám se, ale nějak mě válcovaly všelijaké povinnosti - některé dokonce hudebně publicistické - takže jsem nebyl schopen už velmi dlouho utrousit povídačku. Děkuji Vám, že jste mi zachovali přízeň: teď už by to zase mělo být lepší.

Dnešní povídačky začnu pěkně od minulého týdne a nebojte, ačkoli bylo o Vánocích v Telči hezky, až tam nedojdu.

V posledních době jsem zamířil hned dvakrát na Žižkov: v úterý 13. června do divadla Jára Cimrmana, kde měla skupina **Bezefšeho** koncert nazvaný ***Farewell, John***. Nebyl to úplně poslední společný koncert Bezefšeho a Johna Sedláčka, jejich bubeníka nástrojem a basisty hlasem, jak jsme se mohli někde dočíst: budou spolu hrát ještě celé léto. Ale byl to jejich poslední společný koncert v Praze, slavnostní loučení s významným členem. Zalistoval jsem svým archivem a zjistil jsem, že první koncert, na kterém John Sedláček s Bezefšeho vystoupil, se konal 13. prosince 2000 na Klamovce, v rámci pořadu zvaného Folk House. Protože jsem tehdy napsal pouze, že "

rozšířil kolektivní rozsah skupiny směrem do basu

", mám za to, že tehdy ještě pouze zpíval. Uteklo nám bleskurychle přesně pět a půl roku a John Sedláček - kromě toho, že spolehlivě tvoří nejhlubší sborový hlas, což se cení zejména v klasických spirituálech, ale nejen tam - zpívá i sólové party. Bohužel jich není mnoho, ale stačil se na nich prezentovat jako nejzajímavější mužský hlas kapely: jeho rozsah i barva je vskutku impozantní. Jeho váha jako bubeníka rostla spolu s tím, jak před ním rostla jeho velmi specifická souprava. Nejdříve jen různé často bizarní perkusní nástroje, posléze usazené na držáky. S časem jich přibývalo tolik, že bylo třeba si za ně sednout, sestava už více připomínala bicí soupravu, ale pořád s některými osobitými zvláštnostmi. To, že při svém loučícím koncertu hrál John na zcela standardní bicí, mně přišlo trochu jako krok zpět, i když chápu, že on to nejspíš viděl úplně jinak.

Co se týče hudby: hrály se věci z dosud jediného alba ***Libo-li*** i písně, které se vylíhly v dvouletém mezidobí od jeho vyjití. Nevšiml jsem si za dlouhý dvouapůlhodinový koncert jediné intonační chybičky - to bylo úžasné. Bezefšeho umí hrnout s velkým drajvem a tak jediné, co mně nepřišlo úplně stoprocentní, byla výslovnost jednotlivých sólistů. "Oslavenec", dá-li se to tak nazvat, zazpíval - doprovázejí se pouze sám na španělku - dvě písničky ve francouzštině. Samozřejmě, že vystoupení

Takhle se křtilo v Liberci

ilustr. foto: Tomáš Pohl ©

nebylo omezeno jen na hudbu: z už dost pověsné kroniky skupiny Bezeřšeho byly čteny historky týkající se Johna, promítaly se klípky, ve kterých se míhal, a v předsálí visely jeho fotografie, které bylo možno vydražit. A všechny "slavnostní" proslovy byly samozřejmě laděny do vesela (akce byla představována jako "veřejný rozvod"). Takže vlastně dost smutná záležitost byla jednak překryta výborným hudebním výkonem a jednak - zdálo se, že nenuceným - veselím.

A několik informací na závěr: celé to zvučil Pája Jindrák s dopomocí Marka Zavřela. John Sedláček z kapely odchází proto, že odjíždí dlouhodobě za prací do Lucemburska. Nicméně v jednu chvíli se mi zdálo, že kapelník Michal Miklánek nevyloučil možnost spolupráce po jeho návratu. Skupina natočila ještě v končící sestavě druhé album, zbývá ho pouze smíchat, možná, že ještě stihne vyjít před prázdninami. A konečně, od září bude Johnovo místo uprázdněno a kapela stále ještě shání náhradu. Pokud umíte hrát na bicí a zpíváte basem, můžete zkusit štěstí, třeba si v této stále se lepšící skupině zahrajete a zazpíváte. A pokud neumíte obojí, vězte, že podle vyjádření kapelníka dají Bezeřšeho přednost němému bubeníkovi před nehrajícím basistou.

O pár dní dřív, tedy 7. června, jsem byl o kus výš na kopci, kde v Akropoli uspořádali Indies Records hned dvojkřest koní své stáje. První půle patřila **Tomáši Kočkovi** a jeho novému albu **Poplór**

, pátému řadovému. "

Je za ním úvaha, že když na ranec zvaný folklórní muzika nahlídnu očima dnešního, o hudbu se zajímavějšího člověka, vidím v něm veškeré žánry současné pop music, včetně těch pokleslých

, " poskytl k bizarnímu názvu Tomáš své vysvětlení. "

Tak jsem využil některé zavedené postupy a

klíše pop music - vrstvil jsem nástroje, hlasy, přidával efekty, obohatil rytmiku... hledal jsem hranici vkusu

. " Připouštím, že mou první reakcí na toto prohlášení byla opatrná zvědavost. I nyní se na desku, která mimochodem oficiálně vyšla až po svém křtu, opatrně těším. Myslím, že se mi bude víc líbit z konzervy než na živo. Ona totiž v popisovaném večeru (a zřejmě to tak bude i jindy) byla jen na položivo. "

V mém Orchestru hraje a zpívá na této desce příliš mnoho muzikantů a všichni najednou nemají čas

, " vysvětloval Tomáš, proč zpíval v Akropoli na halfplayback (vždy ještě s dopomocí několika živých hudebníků nebo častěji hudebnic). Času nebylo mnoho, za chvíli tu byla přestávka a po ní druhý bod programu -

Jarret

se svým třetím albem

Vztahem zapni!

Na rozdíl od vystoupení Tomáše Kočka jsem křtěné album měl už před koncertem a i kdyby ne, nejednalo se o náhle stvořený projekt, ale o písničky, které postupně mezi druhým a třetím albem vznikaly a které jsem z větší části už mockrát naživo slyšel. Šlo jen o to, jak budou podány: výborně, jako vlastně vždycky. Co se týče hostů, s foukačkami a saxofonem přispěchal ten stálý, Mr. Ropeman alias Honza Provazník. A ve sboru vypomáhal a kytáře struny trhal producent alba Martin Ledvina. Bylo vidět, že ho hostování těší, což mi posléze odsouhlasil. Mě pro změnu těšilo že jsem ex-druhotrávníka a současného kapelníka od Lenky Dusilové zase spatřil na jevišti. Bohužel, prý těsně před koncertem odřekl host neočekávanější - autor většiny repertoáru na křtěné desce, jeden z jarreťáckých otců zakladatelů Bohouš Vašák. Květnový křest v Liberci, který byl prý nesrovnatelně úžasnější, Bohouš nevynechal. Mimochodem, na libereckém křtu v Lidových sadech bylo údajně asi čtyři sta lidí, v Akropoli na dvojkřtu zhruba dvě stě. To bylo jediné, co mě na povedeném večeru nepříjemně překvapilo.

Ani předchozí koncert mě příliš daleko od Žižkova nezavedl: Vinohrady, Divadlo u hasičů. 5. června tu Rošťa Čapek uspořádal po dvou letech pražský koncert velikánovi světové mandolíny Radimu Zenklovi. Přesněji řečeno ten večer hrálo **Radim Zenkl trio**, které tvořili ještě Michal Hromčík (kytara) a Prokop Seidl (baskytara). Ještě přesněji řečeno ale byli na pódiu většinu času čtyři: hostující Alena Gálová z Ostravy mě potěšila svým půvabem i skvělou hrou na bodhrán. Nevím, jestli se z jednoho koncertu dá vyvozovat nějaké směřování, ale pokud jo, tak je to jasné směřování od pozice "

mandolínový virtuos vám hraje své skladby

" k vyznění "

špičkový akustický hráč s kapelou vám předvádí, co všechno umí zahrát

". Skladba v double stylu,

Michael Hearne na ilustr. snímku
z Jamboree 2006

foto: Renáta Králová ©

Radimově unikátním vynálezu, byla na programu snad jen jedna, novoakustických skladeb pro mandolínu, kytaru a basu, které jsem očekával zejména, taky moc nebylo. Vlastně původních Zenklových skladeb vůbec nebylo až tak příliš, zato jsme slyšeli hodně věcí keltsko-irských, brazilskou sambu, klasickou bluegrassovku *Cora Is Gone*, jakési mandolínové flamengo nebo arménský tanec v desetiosminovém rytmu nazvaný

Nechte slepici, jen ať nese vejce

. Ještě víc překvapilo, že Radim Zenkl zpíval (anglicky a gaelsky) a často odkládal mandolínu,

aby zahrál na rozličné dechové nástroje: low whistle, dřevěnou příčnou flétnu, didjeridoo, koncovku? Hezký večírek to byl.

První červnový víkend jsem stihl hned dva festivaly. Byli jste někdy na **Vyškovském šapitó**? Já byl na čtvrtém ročníku poprvé a hned jsem ho uváděl (v sobotu 3. června). Po hudebně vlažném úvodu (duo

Čáp - Spisar

, dětský pěvecký sbor

Motýlek

a kapela

Kaskadéři

: pětatřicet let existující seskupení, o které jsem dosud nezavadil, ale na Brněnsku je asi dost proslulé) se o dobrou hudební úroveň postaralo pět solidních až špičkových titulů: Benedikta, Navzájem, Hromosvod, Koňaboj a Jablkoň s Jaroslavem Svěceným. Vlažné ale zůstalo po většinu času nepočetné publikum: počasí pořád ještě hrozilo a navíc, Vyškovské šapitó je v podstatě městský festival, kde asi jediní účastníci, kteří nebyli z Vyškova, byli muzikanti (ne všichni), já a manažer Vašek Jansta (který, mám pocit, měl značný podíl na dobré dramaturgii). Festival pořádá vyškovská zoologická a sponzoruje Vojenský útvar 8660 Vyškov. Příjemným důsledkem toho bylo volné vstupné: příjemné pro diváky, méně už pro muzikanty. Lidi se trousili celé odpoledne, večer i kus noci (hrálo se asi do jedné) tam i zpět, vyzobávali si, co zrovna uznali za vhodné, a příliš velké nadšení nehodlali projevovat. Až na výjimky: první byl samozřejmě silně aplaudovaný domácí

Koňaboj

, druhou

Jablkoň

se

Svěceným

, které přece jen "znáte z televizní reklamy" (nebo prostě odněkud), i když po jejich nočním finiši už taky moc diváků nezbylo. Hluboce smekám před třetí výjimkou, kterou byl pražský

Hromosvod

: Ondra Fencel a jeho lidé nic nedali na vlažnost a publikum, pomalu se scházející na Koňaboj, za pomoci kousků ze své novinkové desky

Svitavy

prostě urvali. Jo, a víte proč Vyškovské šapitó? Prý se festival skutečně doposud konal v zámeckém parku v cirkusovém stanu. Letos se bohužel park opravuje, takže jsme byli bez šapitó, poblíž fotbalového hřiště a pod patronátem Restaurace u březího hrocha?

Kvůli Vyškovskému šapitó jsem letos stihl jenom zlomek festivalu, který mám velice rád: **Dobrofestu Trnava**

. Škoda o to větší, že letos zase po nějaké době zavítala do Trnavy opravdu velká světová hvězda, dobrista

Randy Kohrs

, "
,
třetí nejlepší dobrista na světě
", jak mě informovali pořadatelé. (Že je ale ten bluegrass soutěživá muzika, co?) Samozřejmě, že hrál až v sobotu, ale naštěstí jsem o něj úplně nepřišel. Na neoficiální půdě, v Country klubu, v noci ze čtvrtka na pátek (určitě už bylo po půlnoci) jamovala řada vynikajících muzikantů s Randy Kohrsem v čele a možná to byl můj nejsilnější zážitek z letošního Dobrofestu. Jak Randy nejen hrál, ale i zpíval - nejlepší

Sitting On The Top Of The World

v mém životě. A vůbec - to že byli takoví machři ochotní v hluboké noci jen tak "bez důvodu" hrát a zpívat s obrovským nábojem. Pátek byl jeden z nejdeštivějších dní tohoto podivného roku a mým nejsilnějším pocitem se stal soucit s pořadatelem Dobrofestu. Město Trnava velmi výhodně zprivatizovalo kulturák, takže již několik let se hlavní koncerty Dobrofestu konají pod širým nebem. Letos to byly zahrady Západoslovenského muzea a za normálního počasí by to jistě bylo velmi pěkné místo. Takhle byla postupně zrušena velká scéna, všechny body programu byly přesunuty na malou (protože ta navazovala na velký stan), takže

Robert Křesťan & Druhá tráva

s hostujícím

Michaelem Hearnem

,
Poutníci

a další položky pátečního programu hráli před nepočetným vymrzlým publikem. Největším zážitkem ze stanu pro mě byli

Acoustic Colours

: Mišo Vavro (kytara), Stano Palúch (housle), Peter Szabadoš (dobro), Juraj Gryglák (baskytara). Vynikající new acoustic music, něco takového momentálně v Česku nemáme, ani v náznavu.

A jsme v květnu, tak už jen úsporně. Další můj oblíbený festival a další klimatická pohroma. Dva nejsilnější dojmy z letošního **Jamboree Strakonice**: déšť, déšť a déšť. Hlavní koncerty přemístěny z letního kina do kulturního domu. A druhý: kytarista

David Grier

. Slyšel jsem už leccos, ale takhle úžasného kytaristu na území českých zemí ještě ne.

Folkový kvítek Konopiště: pobyl jsem jen v pátek, hlavním zážitkem byla novinka - paralelní koncert na nádvoří zámku. (Nádvoří je na rozdíl od všech Telč, Třeboní či Jindřichových Hradců skloněné, takže veselé bylo sledovat, jak se muzikanti ze všech sil snaží nehodit během produkce záda.) Hezká atmosféra, dramaturgie laděná spíš do tišších odstínů:

Ginevra

,
Cimbal classic

,
Neřež

Poslouchám, tedy žiji

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 26 Červen 2006 04:00

,
Njorek

,
Spirituál kvintet

.